

всички захванали да се молятъ и наедно и отдѣлно, за да ги чуе Всевишниятъ Защитникъ. Въ душата имъ настанѣло смущение, защото тѣ очаквали, че Учителътъ имъ ще искупи грѣховетѣ на Израила, а вече третиятъ день отъ смъртѣта му минавалъ. Тѣ не могли да разбератъ защо Отецъ е оставилъ Сина. Бремето, което ги налѣгало, имъ се показвало толкова тежко, щото тѣ въ тая минута прѣдпочитали да умрѣтъ.

При спомена за тѣзи ужасни минути, двѣ сълзи потекохъ отъ очитѣ на стареца; озарени отъ блѣсъка на огъня, сълзитѣ се потъркулиха по бѣлата му брада. Бѣлата му гола глава треперѣше, гласътъ му се прѣкъсваше. Виниций, безъ да ще, си помисли: „Този човѣкъ говори истината и я опаква“! Простодушнитѣ слушатели бѣхъ тѣй сжщо дълбоко наскърбени. Тѣ макаръ и не за пръвъ пѣтъ да чувахъ за мжкитѣ на Христа, и знаехъ, че скръбѣта ще се замѣни съ ликуване, но сега, при расказа на Апостола, който е видѣлъ всичко това съ собственитѣ си очи, разказътъ имъ произвеждаше такова силно впечатлѣние, щото тѣ си кършехъ рѣцѣтѣ и се бяхъ въ гърдитѣ.

Но християнитѣ, за да чуятъ понататъшния разказъ, малко-по-малко се успокоихъ. Старецътъ замижѣ, като че ли искаше по-ясно да оживи въ паметѣта си минжлитѣ събития и продължи:

— Въ това врѣме, когато го така оплаквали, втори пѣтъ дошла Мария Магдалина и извикала, че видѣла Господа. Като не могла да го познае, поради необикновеното ослѣпително сияние, тя помислила, че това е градинарѣтъ, но той извикалъ: „Марио“! Тогавя тя въскликнжла къмъ него: „Равуни“! и паднжла прѣдъ краката Му. Той ѝ заповѣдалъ да отиде при ученицитѣ му и изчезнжлъ. Но тѣ, ученицитѣ, не ѝ повѣрвали; когато тя плакала отъ радостъ, едни я упрѣкавали, а други пѣкъ мислили, че скръбѣта е помрачила разума ѝ, защото тя казвала тѣй сжщо, че е видѣла и ангели при гроба; ученицитѣ, които се завтекли втори пѣтъ къмъ гроба, намѣрили го пустъ. Вечерѣта пристигнжлъ Клеофасъ, който ходилъ въ Емаусъ. Той бържѣ се върналъ и имъ казалъ. „Господъ наистина въскръснж“! Тогавя тѣ отъ страхъ отъ юдеитѣ затворили вратата и захванжли да се съвѣщаватъ. Въ туй врѣме той се исправилъ прѣдъ тѣхъ, безъ да сж се отваряли вратата и, понеже се уплашили, той имъ казалъ: „миръ съ вами“.

— И азъ Го видѣхъ, както Го видѣхъ всички, а той бѣше като свѣтлина и като блаженство на нашитѣ сърд-